

[Aksel Larsen.]

kan det ærede Medlem have den Anskuelse, at denne Forsamling ikke er kompetent til at bestemme Arbejdslønningerne for Porcelænsarbejderne f. Eks., hvis han saa en anden Dag mener, at denne Forsamling er kompetent til at fastsætte Prisen for Sukkerroerne? Der tror jeg nok, at denne Forsamling er lige saa lidet kompetent. Det er kun, naar det drejer sig om Arbejdslønningerne og det passer ind i Krammet, at man kommer med den Slags Argumenter, og saa ønsker man, som det var Tilfældet med Sukkerroerne, ikke at faa undersøgt Sagen nærmere, men ganske vist for at komme til modsatte Slutninger.

Jeg har spurgt, hvorledes man vilde stille sig til at give disse beskedne Lønforhøjelser tilbagevirkende Kraft f. Eks. fra 1. Marts. Et Flertal af de ærede Ordførere har ikke svaret mig. Jeg har kun faaet Svar af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, som siger, at det vil han og hans Parti ikke være med til. Jeg er fuldstændig klar over, naar det gaar saadan med det grønne Træ, hvordan det saa vil gaa med de mange tørre, og saa bliver der altsaa ingen Vej frem for det. Jeg skal derfor af Hensyn til Tingets Tid undlade at stille et Ændringsforslag, som jeg alligevel maatte gaa ud fra vilde blive nedstemt. Jeg kan jo ikke tænke mig, at der er Chance for, at et saadant bliver vedtaget, naar endogsaa Socialdemokratiet vilde stemme imod det. Jeg vil paa den anden Side sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at hans Begrundelse var daarlig. Det ærede Medlem henviser til, at hvis Rigsdagen vilde give sig til at forandre i Mæglingforslaget, gjorde den sig til en tvungen Voldgiftsret. Det ærede Medlem kan „sætte ølse for og ølse bag“, men under alle Omstændigheder etablerer Rigsdagen sig som tvungen Voldgiftsret, naar den ved Lov fastsætter, hvilke Lønninger der skal betales, og under hvilke Betingelser der skal arbejdes i de kommende to Aar. Det bliver ikke bedre, at den ikke undersøger Sagen, og at den ikke søger at forbedre, hvor Forslaget er aabenbart urimeligt.

Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har sagt, at det er uanstændigt af mig at beskyldte det danske Folk for at have udnyttet Besættelsen til at gennemføre den tvungne Voldgift. Det har jeg heller ikke gjort. Jeg har beskyldt Regeringen og Rigsdagens Flertal for at have gjort dette i 1940, og det er sandt. Vi havde ikke faaet Lov om Arbejdsforhold, hvis man ikke havde haft Tyskerne i Landet, men den blev ikke gennemført efter et Krav fra Tyskernes Side,

den blev gennemført, idet man udnyttede Situationen: nu er det muligt at gøre det, nu har Befolkningen og Arbejderne det Indtryk, at man maa finde sig i dette, fordi Tyskerne er her. Men det var den Begrundelse, man lod skinne igennem: at man var nødt til det. Men det var ingen reel Begrundelse, for man var ikke nødt til det. Regering og Rigsdag gennemførte det af egen fri Vilje. Derfor siger jeg, at man udnyttede Situationen til at gennemføre den tvungne Voldgift.

Det ærede Medlem Hr. Starcke forkyndte, at Karl Marx er død og magtesløs. Saa skulde det ærede Medlem lade være med at rejse Landet rundt og tale om, at Karl Marx var den Profet, som beviser, at Retsforbundets Teorier er rigtige.

Jørgen Jørgensen: I Drøftelsen om Voldgift er det gentagne Gange blevet sagt, at en Voldgiftsavgørelse vender sig ensidigt mod Arbejderne. Jeg forstaaer ikke den Betragtning. En Voldgiftsret forudsættes sammensat af uvildige Mænd og vil formentlig i visse Tilfælde træffe Beslutninger, som gaar imod Arbejdernes Interesser, i andre Tilfælde Beslutninger, som gaar imod Arbejdsgivernes Interesser. Men i øvrigt, Spørgsmaalet om tvungen Voldgift, som drøftes her, bør sættes i Relation til den Situation, der foreligger, og det, jeg har hævdet, er, at det var bedre for Rigsdagen og for Afgørelsen i det hele taget, om der i en Situation som den, vi staaer i, var en Voldgiftsret, der havde saglige Forudsætninger for at kunne afgøre, hvad den rimelige Løn i det paagældende Tilfælde var.

Alle Partier er enige om, at det at opheje Forligsmandens Mæglingforslag til Lov ikke er stærkt sagligt begrundet. Vi kan ikke skønne over, om dette Forslag er det rigtige, om der gives Arbejderne, hvad der i det givne Tilfælde tilkommer dem; fordi Forligsmanden ikke har den Opgave at udfinde dette. Alle er enige herom. Jeg vil heroverfor sige: Ja, men var det saa ikke bedre at have en Voldgiftsret til Raadighed, som i givne Situationer paa sagligt Grundlag kan afgøre, om Lønnen er rimelig og forsvarlig? Det afviser man ved at sige, at det strider mod Arbejdernes Interesser. Denne Argumentation er ikke holdbar. Jeg henstiller til ærede Medlemmer og navnlig til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft at overveje, om det dog ikke var en rimelig Udgang paa en Konflikt som den, vi staaer i, at vi havde et sagligt Nævn til at træffe Afgørelsen, dog ikke før Rigsdagen ansaa Situationen for en saadan, at det var nød-